

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 816/2021

16.12.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца Града Ниша, којег заступа Правобранилаштво Града Ниша, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Марко Татар адвокат из ..., ради предаје непокретности и наплате новчаног потраживања, решавајући сукоб стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Виши суд у Нишу се, решењем Гж 5674/2017 од 10.11.2021. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 3050/2014 од 22.03.2017. године и предмет је уступио Апелационом суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио надлежност за одлучивање о жалби тужене и предмет је, на основу члана 21. став 1. ЗПП, доставио овоме суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Првостепеном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву којим је, након отказа уговора о закупу пословног простора, тужилац - закуподавац тражио да се тужена - закупац обавезе на предају предметног пословног простора. Истом пресудом одлучено је и о противтужбеном захтеву тужене за наплату новчаног потраживања у износу од 300.226,00 динара. У поднетој тужби вредност предмета спора одређена је износом од 200.000,00 динара.

Између означених судова настао је сукоб стварне надлежности због различитих ставова о природи овог спора као спора мале вредности из члана 468. став 4. ЗПП (став Апелационог суда у Нишу) или спора о непокретности из члана 469. тог закона (став Вишег суда у Нишу).

Појам спора мале вредности је у Закону о парничном поступку одређен на два начина. Позитивна дефиниција спора мале вредности садржана је у члану 468. ЗПП, тако што је прописано да су спорови мале вредности, поред спорова о новчаним потраживањима која не прелазе динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то и спорови о неновчаном потраживању у случају када је тужилац у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази означени имовински цензус, односно спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази означени имовински цензус. Негативно одређење спора мале вредности садржи члан 469. ЗПП, тако што прописује да се не сматрају споровима мале вредности у смислу тог закона спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

По становишту Врховног касационог суда, спорови за предају непокретности у државину су спорови (о непокретности), без обзира на то да ли је основ тужбеног захтева стварноправни или, као у овом случају, облигационоправни. Из тих разлога, за суђење у овом спору - одлучивање о жалби тужене, стварно је надлежан Апелациони суд у Нишу на основу члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, без обзира што је првостепеном пресудом истовремено одлучено и о противтужбеном захтеву о новчаном потраживању које не прелази износ из члана 468. став 1. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић